

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)
της 10ης Ιουλίου 1997 *

Στην υπόθεση T-212/95,

Asociación de fabricantes de cemento de España (Oficemen), ένωση ισπανικού δικαίου με έδρα τη Μαδρίτη, εκπροσωπούμενη από τους Jaime Folguera Crespo και Edurne Navarro Varona, δικηγόρους Βαρκελώνης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Luc Frieden, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Ισπανίας, εκπροσωπούμενο, αρχικώς, από την Gloria Calvo Díaz και, στη συνέχεια, από τον Luis Pérez De Ayala Becerril, abogados del Estado, της Υπηρεσίας Κοινοτικών Διαφορών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία της Ισπανίας, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

παρεμβαίνον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης, αρχικώς, από τους Nicholas Kahn και Francisco Enrique González-Díaz και, στη συνέχεια, από τους Nicholas Kahn και Fernando Castillo De la Torre, μέλη της Νομικής Υπη-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής για την de facto περάτωση, τον Φεβρουάριο του 1994, της διαδικασίας αντιντάμπινγκ που είχε κινηθεί τον Απρίλιο του 1992 κατόπιν αιτήσεως της Oficemen και τη μη λήψη, ως εκ τούτου, των μέτρων άμυνας που είχε ζητήσει η εν λόγω ένωση και, αφετέρου, αίτημα περί αναγνώρισεως της παραλείψεως της Επιτροπής, καθόσον δεν διατήρησε τυπικώς ανοικτή τη διαδικασία αντιντάμπινγκ χωρίς να λάβει επισήμως μέτρα περατώσεως της αλλά, ενδεχομένως, θεσπίζοντας μέτρα άμυνας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. P. Briët, P. Lindh, A. Potocki και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 4ης Φεβρουαρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το κανονιστικό πλαίσιο

- ¹ Την εποχή των πραγματικών περιστατικών, το καθεστώς που ίσχυε για τις πρακτικές ντάμπινγκ διεπόταν από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2423/88 του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 1988, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που

αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 209, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός).

- 2 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, καθώς και κάθε ένωση χωρίς νομική προσωπικότητα που ενεργεί επ' ονόματι ενός παραγωγού της Κοινότητας που θεωρεί ότι θίγεται ή απειλείται από τις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων, μπορεί να υποβάλει έγγραφη καταγγελία.
- 3 Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού, αν, μετά την κατάθεση της καταγγελίας και τις διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, φαίνεται ότι υπάρχουν επαρκή αποδεικτικά στοιχεία ώστε να δικαιολογείται η κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ, η Επιτροπή αναγγέλλει την έναρξη διαδικασίας στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και αρχίζει την έρευνα, η οποία αφορά ταυτόχρονα το ντάμπινγκ ή την επιδότηση και την εξ αυτών προκύπτουσα ζημία.
- 4 Το άρθρο 7, παράγραφος 9, ορίζει τα εξής:
 - «α) Η έρευνα περατώνεται είτε με την ολοκλήρωσή της είτε με τη λήψη οριστικού μέτρου. Ολοκληρώνεται κανονικά εντός προθεσμίας ενός έτους μετά την έναρξη της διαδικασίας.
 - β) Η διαδικασία ολοκληρώνεται είτε με την περάτωση της έρευνας χωρίς την επιβολή δασμών και χωρίς την αποδοχή αναλήψεων υποχρεώσεων είτε με τη λήξη ή την κατάργηση αυτών των δασμών είτε όταν οι αναλήψεις υποχρεώσεων καθίστανται ανίσχυρες (...).»
- 5 Το άρθρο 9, που αφορά την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όταν δεν είναι αναγκαία μέτρα άμυνας, ορίζει τα εξής:

«1. Όταν (...) κανένα μέτρο άμυνας δεν αποδεικνύεται αναγκαίο και αν καμία αντίρρηση δεν εκφρασθεί ως προς αυτό στα πλαίσια της συμβουλευ-

τικής επιτροπής (...), η διαδικασία περατώνεται. Σε όλες τις άλλες περιπτώσεις, η Επιτροπή υποβάλλει αμέσως στο Συμβούλιο έκθεση για το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων, καθώς και πρόταση για περάτωση της διαδικασίας. Η διαδικασία περατώνεται εάν, εντός προθεσμίας ενός μηνός, το Συμβούλιο δεν αποφασίσει διαφορετικά με ειδική πλειοψηφία.

2. Η Επιτροπή ενημερώνει τους αντιπροσώπους της χώρας καταγωγής ή εξαγωγής και τα γνωστά ως ενδιαφερόμενα μέρη και αναγγέλλει την περάτωση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, εκθέτοντας τα κύρια συμπεράσματά της και παρουσιάζοντας περίληψη των λόγων που οδήγησαν σε αυτά.»

Το ιστορικό της διαφοράς

- 6 Η Oficemen είναι ένωση ισπανικού δικαίου εκπροσωπούσα τους Ισπανούς παραγωγούς τσιμέντου.

- 7 Θεωρώντας ότι οι εισαγωγές στην Ισπανία ορισμένων τσιμέντων τύπου Portland από την Τουρκία, τη Ρουμανία και την Τυνησία αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, το οποίο προξενούσε σοβαρή ζημία στην ισπανική τσιμεντοβιομηχανία, η Oficemen υπέβαλε, τον Ιανουάριο του 1992, καταγγελία στην Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού. Με την καταγγελία αυτή, η Oficemen ζήτησε από την Επιτροπή να λάβει μέτρα άμυνας κατά των επιμέχων εισαγωγών.

- 8 Στη συνέχεια, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει διαδικασία αντιντάμπινγκ υπό την έννοια του άρθρου 7 του βασικού κανονισμού. Η ανακοίνωση της ενάρξεως της διαδικασίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα* της 22ας Απριλίου 1992 (ΕΕ C 100, σ. 4).

- 9 Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή άρχισε έρευνα, στη διάρκεια της οποίας η Oficemen υπέβαλε συμπληρωματικές παρατηρήσεις και μετέσχε σε διάφορες συσκέψεις με τις υπηρεσίες της Επιτροπής.
- 10 Με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 1993, η Επιτροπή πληροφόρησε την Oficemen ότι, κατά τη γνώμη της, η προϋπόθεση του άρθρου 4 του βασικού κανονισμού, σχετικά με την ύπαρξη σημαντικής ζημίας, δεν πληρούνταν και ότι, ως εκ τούτου, σχεδίαζε να προτείνει την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς την επιβολή μέτρων άμυνας, σύμφωνα με το άρθρο 9 του βασικού κανονισμού.
- 11 Με επιστολή της 13ης Ιανουαρίου 1994, η Oficemen εξέφρασε στον επίτροπο Sir Leon Brittan τις ανησυχίες που της ενέπνεε η εξέλιξη της διαδικασίας αντιντάμπινγκ και τον φόβο της ότι η διαδικασία αυτή θα περατωνόταν χωρίς να ληφθούν μέτρα άμυνας, ενώ, κατά το ίδιο χρονικό διάστημα, η ισπανική τσιμεντοβιομηχανία εμφάνιζε καθαρώς πτωτικά αποτελέσματα.
- 12 Την 1η Φεβρουαρίου 1994, ο Sir Leon Brittan απάντησε ότι η Επιτροπή επρόκειτο σύντομα να λάβει αιτιολογημένη απόφαση, χωρίς να αποκαλύψει το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής.
- 13 Στις 9 Φεβρουαρίου 1994, η Επιτροπή έστειλε στη συμβουλευτική επιτροπή πρόταση περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, με την αιτιολογία ότι οι επικρινόμενες εισαγωγές δεν είχαν προξενήσει σημαντική ζημία στην ισπανική τσιμεντοβιομηχανία, υπό την έννοια του άρθρου 4 του βασικού κανονισμού.
- 14 Επειδή στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής διατυπώθηκαν αντιρρήσεις κατά της προτάσεως αυτής, η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο έκθεση σχετικά με το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων καθώς και πρόταση περατώσεως της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

- 15 Στις 7 Μαρτίου 1994, το Συμβούλιο αποφάσισε ομόφωνα να απορρίψει την πρόταση αυτή της Επιτροπής.
- 16 Μετά από συναφή εισήγηση των ισπανικών αρχών, η Επιτροπή ήλθε σε επαφή με τις τουρκικές και τις ρουμανικές αρχές προκειμένου να εξευρεθεί μια αποδεκτή για όλα τα μέρη λύση. Οι επαφές αυτές δεν κατέληξαν σε συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Δεδομένου ότι το μερίδιο της Τυνησίας στην αγορά κρίθηκε αμελητέο, η Επιτροπή δεν ήλθε σε επαφή με τις αρχές αυτής της χώρας.
- 17 Μη έχοντας λάβει, από την 1η Φεβρουαρίου 1994, καμία πληροφορία εκ μέρους της Επιτροπής σχετικά με την εξέλιξη της διαδικασίας, η Oficemen τής απηύθυνε, στις 25 Ιουλίου 1995, επιστολή στην οποία αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

«Εν πάση περιπτώσει, έχουν παρέλθει περισσότερα από τρία έτη από την έναρξη της διαδικασίας χωρίς η Επιτροπή να έχει λάβει απόφαση. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, παράγραφος 9, στοιχείο α', του [βασικού] κανονισμού, η Επιτροπή όφειλε να λάβει απόφαση εντός έτους από της έναρξεως της διαδικασίας.

Για τον λόγο αυτό, η Oficemen καλεί επισήμως την Επιτροπή να ενεργήσει και να λάβει απόφαση περατώνουσα την εκκρεμή διαδικασία και θεσπίζουσα τα μέτρα άμυνας που έχει ζητήσει. Εξυπακούεται ότι η Oficemen προτίθεται να ασκήσει τα μέσα ένδικης προστασίας που διαθέτει σε περίπτωση που η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση εντός δύο μηνών.»

- 18 Στις 21 Σεπτεμβρίου 1995, η Επιτροπή απάντησε με έγγραφο στο οποίο αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Η Επιτροπή δεν παρέλειψε να αποφανθεί επί του προκειμένου ζητήματος, δεδομένου ότι η έρευνα περατώθηκε με απόφαση ληφθείσα με βάση τα αποτελέσματα της υποθέσεως.

(...) Τον Φεβρουάριο του 1994, η Επιτροπή αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 9 του [βασικού] κανονισμού, να θέσει τέρμα στη διαδικασία, αφού διαπίστωσε ότι τα μέτρα προστασίας δεν ήταν αναγκαία, δεδομένου ότι, όπως αναφέρει στην απόφασή της, οι εισαγωγές του επίμαχου προϊόντος δεν προξένησαν σημαντική ζημία στο σύνολο ή σε σημαντική μερίδα του συνόλου της συναφούς ισπανικής βιομηχανίας, υπό την έννοια του άρθρου 4 του [βασικού] κανονισμού (...). Ωστόσο, το Συμβούλιο δεν δέχθηκε να τεθεί η υπόθεση στο αρχείο.

Από τη λήψη της απόφασης του Συμβουλίου και μετά, η Επιτροπή, αντιλαμβανόμενη τα συμφέροντα της Oficemen, εξακολούθησε να εξετάζει την εξέλιξη των εισαγωγών στην Ισπανία (...). Συνεχίζει τις προσπάθειές της έστω και αν η δωδεκάμηνη περίοδος την οποία αφορούσε η έρευνα έληξε στις 31 Μαρτίου 1992 και, έκτοτε, τα σχετικά με τις εισαγωγές στοιχεία δεν φαίνεται να ενισχύουν νέους ισχυρισμούς περί υπάρξεως ζημίας. Αντιθέτως, επιβεβαιώνουν το κύρος της απόφασης της Επιτροπής, η οποία, ως εκ τούτου, δεν είναι προς το παρόν σε θέση να μεταβάλει τα αρχικά πορίσματα που εξέθεσε με την έκθεση που υπέβαλε στο Συμβούλιο τον Φεβρουάριο του 1994.

Η Επιτροπή είναι βεβαίως διατεθειμένη να εξετάσει τη δυνατότητα κινήσεως νέας διαδικασίας αντιντάμπινγκ εφόσον υπάρχουν πρόσφατα στοιχεία ικανά να στηρίξουν τους ισχυρισμούς περί υπάρξεως ζημιογόνου ντάμπινγκ. Τυχόν νέα καταγγελία θα εξεταστεί στο πλαίσιο των ισχυουσών σήμερα κοινοτικών διατάξεων, δηλαδή σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 3283/94 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1)].»

¹⁹ Με επιστολή της 29ης Σεπτεμβρίου 1995, η Oficemen, αναφερόμενη στο έγγραφο της Επιτροπής της 21ης Σεπτεμβρίου 1995, παρατήρησε ότι δεν είχε

ενημερωθεί για την ύπαρξη της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή περά-
 τωσε τη διαδικασία. Κατά συνέπεια, ζήτησε από την Επιτροπή να της κοι-
 νοποιήσει την απόφαση αυτή.

- 20 Στις 18 Οκτωβρίου 1995, η Επιτροπή απάντησε με έγγραφο στο οποίο ανα-
 φέρονταν, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν συντάχθηκε με την απόφαση της Επιτρο-
 πής να τεθεί η υπόθεση στο αρχείο, η διαδικασία παραμένει ανοικτή, σύμ-
 φωνα με το άρθρο 9 του (βασικού) κανονισμού. Εξάλλου, η περί ης ο λόγος
 απόφαση ουδέποτε δημοσιεύθηκε.»

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

- 21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23
 Νοεμβρίου 1995, η Oficemen άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 22 Με διάταξη του προέδρου του τρίτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδι-
 κείου, της 14ης Ιουνίου 1996, επιτράπηκε στο Βασίλειο της Ισπανίας να
 παρέμβει στη δίκη προς υποστήριξη των αιτημάτων της προσφεύγουσας.
- 23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τρίτο πενταμελές
 τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προη-
 γούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

24 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 4ης Φεβρουαρίου 1997.

25 Η Oficemen ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει, σύμφωνα με τα άρθρα 173 και 174 της Συνθήκης ΕΚ, την απόφαση που έλαβε η Επιτροπή τον Φεβρουάριο του 1994 και με την οποία το όργανο αυτό προσέδωσε οριστικά αποτελέσματα στην πρότασή της να μη ληφθούν μέτρα άμυνας κατά των εισαγωγών τσιμέντου από την Τουρκία, τη Ρουμανία και την Τυνησία.

— να αναγνωρίσει, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 9, στοιχείο α', του βασικού κανονισμού, καθόσον δεν έλαβε απόφαση επιτρέπουσα να περατωθεί επισήμως η διαδικασία αντιντάμπινγκ εντός ευλόγου χρόνου.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

26 Το Βασίλειο της Ισπανίας ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

27 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει τα ακυρωτικά αιτήματα ως απαράδεκτα ή, εν ανάγκη, ως αβάσιμα·
- να απορρίψει τα αιτήματα περί αναγνώρισεως παραλείψεως ως απαράδεκτα ή, εν ανάγκη, ως αβάσιμα και, επικουρικώς, να κρίνει ότι τα αιτήματα αυτά έχουν καταστεί άνευ αντικειμένου·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα μετά την άσκηση της προσφυγής

- 28 Στις 3 Μαΐου 1996, η Επιτροπή έστειλε στη συμβουλευτική επιτροπή νέα πρόταση περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας.
- 29 Επειδή στο πλαίσιο της εν λόγω επιτροπής διατυπώθηκαν αντιρρήσεις κατά της προτάσεως αυτής, η Επιτροπή, στις 31 Ιανουαρίου 1997 έστειλε στο Συμβούλιο έκθεση σχετικά με το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων, συνοδευόμενη από νέα πρόταση περατώσεως της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.
- 30 Το Συμβούλιο δεν αποφάσισε διαφορετικά εντός μηνός από την παραλαβή αυτής της προτάσεως περατώσεως της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, η διαδικασία περατώθηκε οριστικώς δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού.

- 31 Στην Επίσημη Εφημερίδα της 7ης Μαρτίου 1997 δημοσιεύθηκε η απόφαση 97/169/ΕΚ της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 1997, για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στη Ισπανία ορισμένων τοιμέντων Portland καταγωγής Ρουμανίας, Τυνησίας και Τουρκίας (ΕΕ L 67, σ. 27, στο εξής: απόφαση 97/169).
- 32 Με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 1997 προς τον Γραμματέα του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή πληροφόρησε το Πρωτοδικείο για τη δημοσίευση αυτής της αποφάσεως στην Επίσημη Εφημερίδα. Ανέφερε επίσης ότι, δεδομένου ότι τα αιτήματα περί αναγνώρισεως παραλείψεως είχαν καταστεί άνευ αντικειμένου, παρήλκε η έκδοση αποφάσεως επί των αιτημάτων αυτών.
- 33 Κατόπιν προσκλήσεως του Γραμματέα, η Oficemen και το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου αυτού αντιστοίχως στις 28 και στις 24 Απριλίου 1997.

Επί του παραδεκτού του ακυρωτικού αιτήματος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 34 Η Επιτροπή θεωρεί ότι το ακυρωτικό αίτημα είναι απαράδεκτο. Παραπέμπει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και παρατηρεί ότι η εκ μέρους της πρόταση περατώσεως μιας διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας δεν συνιστά παρά προκαταρκτική πράξη η οποία πρέπει στη συνέχεια να εγκριθεί είτε από τη συμβουλευτική επιτροπή, όταν αυτή συμφωνεί με την πρόταση αυτή, είτε από το Συμβούλιο, όταν η συμβουλευτική επιτροπή δεν συμφωνεί με την πρόταση αυτή. Εξάλλου, στην περίπτωση που το Συμβούλιο αποφασίζει να μη δεχθεί την πρόταση της Επιτροπής, η διαδικασία παραμένει εκκρεμής.

- 35 Επομένως, κατά την Επιτροπή, σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση, στις οποίες το Συμβούλιο αντιτάσσεται σε πρόταση της Επιτροπής για την περάτωση διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, η Επιτροπή απλούστατα αδυνατεί να περατώσει αυτή τη διαδικασία. Εξάλλου, μια τέτοια πρόταση, εφόσον συνιστά απλώς προπαρασκευαστική πράξη, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως πράξη δυνάμενη να προσβληθεί (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Νοεμβρίου 1981, 60/81, IBM κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ.2639-απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, T-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367).
- 36 Η Oficemen υποστηρίζει ότι το ακυρωτικό αίτημα στρέφεται κατά της αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή έθεσε de facto τέρμα στη διαδικασία αντιντάμπινγκ που είχε κινηθεί τον Απρίλιο του 1992 κατόπιν αιτήσεως της Oficemen, αρνηθείσα να λάβει τα μέτρα άμυνας που είχε ζητήσει η τελευταία. Η ύπαρξη και το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής καταδεικνύονται τόσο από το έγγραφο της Επιτροπής της 21ης Σεπτεμβρίου 1995 όσο και από την αδράνεια την οποία επέδειξε η καθής από τον Φεβρουάριο του 1994.
- 37 Όσον αφορά το έγγραφο της 21ης Σεπτεμβρίου 1995, η Oficemen παρατηρεί ότι η Επιτροπή αναφέρει στο έγγραφο αυτό ότι, τον Φεβρουάριο του 1994, «αποφάσισε (...) να θέσει τέρμα στη διαδικασία» και ότι τα μεταγενέστερα στοιχεία «επιβεβαιώνουν το κύρος της αποφάσεως της Επιτροπής». Παρατηρεί, εξάλλου, ότι, με το έγγραφό της, η Επιτροπή δηλώνει ότι είναι «διατεθειμένη να εξετάσει τη δυνατότητα κινήσεως νέας διαδικασίας αντιντάμπινγκ».
- 38 Όσον αφορά την τελευταία αυτή δήλωση της Επιτροπής, η Oficemen παρατηρεί ότι ο βασικός κανονισμός δεν προβλέπει τη δυνατότητα ταυτόχρονης κινήσεως και άλλης διαδικασίας αντιντάμπινγκ. Επομένως, δύσκολα η Επιτροπή μπορούσε να προτείνει την κίνηση νέας διαδικασίας αν δεν θεωρούσε ότι η πρώτη είχε περατωθεί.
- 39 Απαντώντας στα επιχειρήματα της Oficemen, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η προσφεύγουσα παραθέτει, απομονώνοντάς τη από τα συμφραζόμενα, την παράγραφο του εγγράφου της 21ης Σεπτεμβρίου 1995 σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή «αποφάσισε να θέσει τέρμα στη διαδικασία». Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν λαμβάνει υπόψη το περιεχόμενο του εγγράφου της 18ης Οκτωβρίου 1995, στο οποίο αναφέρεται σαφώς ότι η απόφαση της Επιτροπής

του Φεβρουαρίου του 1994 δεν περάτωσε τη διαδικασία. Συνεπώς, από το κείμενο των εγγράφων αυτών δεν συνάγεται η ύπαρξη αποφάσεως της Επιτροπής περί περατώσεως της διαδικασίας.

- 40 Όσον αφορά την παράγραφο του εγγράφου της 21ης Σεπτεμβρίου 1995 σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή ήταν «διατεθειμένη να εξετάσει τη δυνατότητα κινήσεως νέας διαδικασίας αντιντάμπινγκ», από την παράγραφο αυτή δεν καταδεικνύεται ότι η (πρώτη) διαδικασία αντιντάμπινγκ είχε περατωθεί. Συγκεκριμένα, κανένα στοιχείο του βασικού κανονισμού δεν αποκλείει τη δυνατότητα καταθέσεως νέας καταγγελίας για περίοδο αναφοράς διαφορετική από εκείνη που εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας αντιντάμπινγκ που κινήθηκε κατόπιν της (πρώτης) καταγγελίας.
- 41 Το Βασίλειο της Ισπανίας παρατηρεί ότι, κατά τη νομολογία, δύναται να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως οι εσωτερικές οδηγίες κοινοτικού οργάνου καθώς και οι πράξεις οι οποίες, καίτοι, καταρχήν, συνιστούν πράξεις εντασσόμενες σε ορισμένη διαδικασία, θέτουν *de facto* τέρμα στη διαδικασία αυτή προ του χρονικού εκείνου σημείου κατά το οποίο θα έπρεπε να ληφθεί οριστική απόφαση (προμνησθείσα απόφαση IBM κατά Επιτροπής και απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Οκτωβρίου 1990, C-366/88, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-3571· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Μαΐου 1994, T-37/92, BEUC και NCC κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-289).
- 42 Επιπλέον, δεδομένου ότι η επιλογή της μορφής δεν μπορεί να μεταβάλει τη φύση της πράξεως του κοινοτικού οργάνου, το γεγονός ότι μια πράξη εκδίδεται υπό ασυνήθη μορφή δεν εμποδίζει την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, εφόσον η πράξη όντως παρήγαγε έννομα αποτελέσματα έναντι τρίτων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Μαρτίου 1994, T-3/93, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-121, σκέψη 58).
- 43 Όμως, το έγγραφο της Επιτροπής της 21ης Σεπτεμβρίου 1995 εμφανίζει χαρακτηριστικά τα οποία επιτρέπουν, σύμφωνα με την παρατεθείσα νομολογία, να χαρακτηριστεί ως πράξη η οποία, καίτοι υποτίθεται ότι αποτελεί, ως εκ της τυπικής της μορφής, μέρος των διατυπώσεων ορισμένης διαδικασίας, στην πραγματικότητα συνιστά, ως εκ της ίδιας της ουσίας της, πράξη με την οποία τίθεται *de facto* τέρμα στη διεξαγόμενη έρευνα. Εφόσον η Επιτροπή δεν υπέβαλε νέα πρόταση στο Συμβούλιο, εκδηλώνοντας έτσι την οριστική βούλησή της, η πράξη αυτή θα μπορούσε να εξομοιωθεί προς πράξη θέτουσα οριστικώς τέρμα στη διαδικασία.

- 44 Το παρεμβαίνον υπογραμμίζει ακόμα ότι η Επιτροπή προσπαθεί να εμποδίσει την πρόσβαση και στις δύο δυνατότητες ένδικης προστασίας τις οποίες θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει η Oficemen. Συγκεκριμένα, όταν, με το έγγραφο της 21ης Σεπτεμβρίου 1995, διατείνεται ότι δεν «παρέλειψε να αποφανθεί επί του προκειμένου ζητήματος, δεδομένου ότι η έρευνα περατώθηκε με απόφαση», αποσκοπεί στην αποφυγή της αναγνώρισης παραλείψεως υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης. Αντιστρόφως, όταν, με το έγγραφο της 18ης Οκτωβρίου 1995, παλινωδεί δηλώνοντας ότι η «διαδικασία παραμένει ανοικτή», επιθυμεί να αποφύγει την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης, καθόσον επιχειρεί να δημιουργήσει την πεπλανημένη αντίληψη ότι δεν έχει ακόμα εκδοθεί οριστική πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 45 Το άρθρο 173 της Συνθήκης προβλέπει τη δυνατότητα των ιδιωτών να ασκούν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, προσφυγές ακυρώσεως με σκοπό τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των οργάνων από τον κοινοτικό δικαστή.
- 46 Προκειμένου να εκτιμηθεί το παραδεκτό του υπό κρίση ακυρωτικού αιτήματος, πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί κατά πόσον υφίσταται πράξη δυνάμενη να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.
- 47 Συναφώς, από την ανάγνωση του άρθρου 9 του βασικού κανονισμού (που παρατέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 5) προκύπτει ότι, όσον αφορά την περάτωση διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε να καθιερώσει έναν μηχανισμό λήψεως αποφάσεως στηριζόμενο σε μια κατανομή των εξουσιών μεταξύ, αφενός, της Επιτροπής και, αφετέρου, της συμβουλευτικής επιτροπής και του Συμβουλίου.

- 48 Πράγματι, όταν η Επιτροπή θεωρεί ότι μια διαδικασία αντιντάμπινγκ πρέπει να περατωθεί χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, οφείλει να υποβάλει σχετική πρόταση στη συμβουλευτική επιτροπή. Αν, στο πλαίσιο της επιτροπής αυτής, δεν διατυπωθούν αντιρρήσεις, η πρόταση της Επιτροπής καθίσταται οριστική και η διαδικασία περατώνεται. Η Επιτροπή ανακοινώνει τότε την περάτωση της διαδικασίας στην Επίσημη Εφημερίδα.
- 49 Όταν ένας ή πλείονες εκπρόσωποι μέλη της συμβουλευτικής επιτροπής διατυπώνουν αντίρρηση σχετικά με την πρόταση της Επιτροπής, η Επιτροπή, αν εξακολουθεί να κρίνει σκόπιμη την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, οφείλει να υποβάλει στο Συμβούλιο έκθεση για το αποτέλεσμα των διαβουλεύσεων καθώς και πρόταση περατώσεως της διαδικασίας. Αν, εντός μηνός, το Συμβούλιο δεν αποφασίσει διαφορετικά με ειδική πλειοψηφία, η πρόταση της Επιτροπής καθίσταται οριστική και περατώνεται η διαδικασία. Η Επιτροπή ανακοινώνει τότε την περάτωση της διαδικασίας στην Επίσημη Εφημερίδα.
- 50 Αντιθέτως, αν η ειδική πλειοψηφία στο πλαίσιο του Συμβουλίου διαφωνήσει με την πρόταση της Επιτροπής και την απορρίψει, η διαδικασία δεν περατώνεται. Από τον μηχανισμό λήψεως αποφάσεως που θεσπίζει το άρθρο 9 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι, στην περίπτωση αυτή, η υπόθεση αναπέμπεται ενώπιον της Επιτροπής προκειμένου το όργανο αυτό να την επανεξετάσει υπό το φως της θέσεως που διατύπωσε το Συμβούλιο.
- 51 Στην υπό κρίση υπόθεση, η Oficemen ζητεί με το αίτημά της την ακύρωση της «αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή τον Φεβρουάριο του 1994 και με την οποία το όργανο αυτό προσέδωσε οριστικά αποτελέσματα στην πρότασή της να μη ληφθούν μέτρα άμυνας κατά των εισαγωγών τσιμέντου από την Τουρκία, τη Ρουμανία και την Τυνησία».
- 52 Στο μέτρο που με την έκφραση «απόφαση που έλαβε η Επιτροπή τον Φεβρουάριο του 1994» η προσφεύγουσα εννοεί την πρόταση περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ που διατύπωσε η Επιτροπή τον Φεβρουάριο του

1994 προς τη συμβουλευτική επιτροπή και το Συμβούλιο, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με τον μηχανισμό λήψης αποφάσεων που προβλέπει το άρθρο 9 του βασικού κανονισμού, ο οποίος περιγράφεται ανωτέρω, η πρόταση αυτή αποτελεί ενδιάμεσο μέτρο, σκοπός του οποίου είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ.

- 53 Όμως, κατά τη νομολογία, προκειμένου για πράξεις ή αποφάσεις που εκδίδονται στο πλαίσιο διαδικασίας περιλαμβάνουσας πλείονα στάδια, ιδίως κατά την ολοκλήρωση μιας εσωτερικής διαδικασίας, συνιστούν καταρχήν προσβλητές πράξεις μόνο τα μέτρα τα οποία καθορίζουν οριστικώς τη θέση του οργάνου κατά το πέρας της εν λόγω διαδικασίας, και όχι τα ενδιάμεσα μέτρα σκοπός των οποίων είναι η προετοιμασία της τελικής απόφασης (βλ., π.χ., την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαρτίου 1990, C-133/87 και C-150/87, *Nashua Corporation* κ.λπ. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1990, σ. I-719, σκέψη 9· απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92, T-11/92, T-12/92 και T-15/92, *Cimenteries CBR* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 28).
- 54 Επομένως, ούτως προσδιοριζόμενη, η προσβαλλόμενη πράξη δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως πράξη υποκείμενη σε προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης.
- 55 Υπό τις συνθήκες αυτές, το ακυρωτικό αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.
- 56 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, εξήγησε περαιτέρω ότι η πράξη της οποίας την ακύρωση ζητεί η *Oficemen* είναι η εκ μέρους της Επιτροπής επικύρωση των αρχικών συμπερασμάτων της, σύμφωνα με τα οποία η διαδικασία αντιντάμπινγκ έπρεπε να περατωθεί χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας. Κατά την προσφεύγουσα, πρόκειται για άτυπη απόφαση ληφθείσα σε μη καθορισμένη ημερομηνία μετά την αναπομπή, στις 7 Μαρτίου 1994, της υποθέσεως ενώπιον της Επιτροπής και μη κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα, τουλάχιστον πριν από τον Σεπτέμβριο του 1995.

- 57 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής, η Επιτροπή έστειλε στις 3 Μαΐου 1996 και στις 31 Ιανουαρίου 1997, αντιστοίχως στη συμβουλευτική επιτροπή και στο Συμβούλιο, νέα πρόταση περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν αποφάσισε διαφορετικά εντός μηνός από της παραλαβής της προτάσεως αυτής, η εν λόγω πρόταση κατέστη η απόφαση 97/169, με την οποία περατώθηκε οριστικά η διαδικασία αντιντάμπινγκ.
- 58 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι δεν χρειάζεται να αποφανθεί επί του κατά πόσον η «άτυπη απόφαση» που μνημόνευσε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση μπορεί να συνιστά, στο πλαίσιο του μηχανισμού λήψεως αποφάσεως που θεσπίζει το άρθρο 9 του βασικού κανονισμού, προσβλητή πράξη.

Επί του αιτήματος περί αναγνώρισεως παραλείψεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 59 Η Oficemen προβάλλει έναν μόνο ισχυρισμό συνιστάμενο στο ότι η Επιτροπή δεν καθόρισε τη θέση της όταν κλήθηκε να ενεργήσει και δεν προέβη, εντός εύλογης προθεσμίας, σε καμία από τις ενέργειες τις οποίες της επιβάλλει ο βασικός κανονισμός όταν το Συμβούλιο απορρίπτει την πρότασή της περί περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας.
- 60 Κατά την προσφεύγουσα, στις περιπτώσεις αυτές, η Επιτροπή οφείλει να επανεξετάσει τα συμπεράσματά της, να συνεχίσει την έρευνα και να υποβάλει νέα πρόταση καθιστώσα δυνατή την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ. Δεν μπορεί να αποφύγει την τήρηση της υποχρεώσεως αυτής, άλλως έχει τη δυνατότητα να παραλύει τη διαδικασία και να στερεί τους ενδιαφερομένους από κάθε προστασία, στο μέτρο που καθιστά αδύνατο τον έλεγχο της νομιμότητας της συμπεριφοράς των οργάνων.

- 61 Το Βασίλειο της Ισπανίας παρατηρεί ότι, σύμφωνα με τον βασικό κανονισμό, όταν το Συμβούλιο απορρίπτει πρόταση περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας, η Επιτροπή υποχρεούται να του υποβάλει νέα πρόταση.
- 62 Το παρεμβαίνον υπενθυμίζει ότι το Συμβούλιο απέρριψε ομοφώνως την πρόταση της Επιτροπής για την περάτωση της διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι μια διαδικασία αντιντάμπινγκ η οποία κινήθηκε το 1992 και στην οποία, το 1996, η Επιτροπή δεν έχει ακόμα λάβει απόφαση επιτρέπouσα στο Συμβούλιο να αποφανθεί επί των μέτρων που κρίνει ενδεδειγμένα καταδεικνύει πλήρως ότι η καταγγέλλουσα είναι αναγκασμένη να αναμείνει να εξελιχθεί η κατάσταση από μόνη της και βρίσκεται σε απόλυτη αδυναμία να ασκήσει τα δικαιώματά της. Η κατάσταση αυτή είναι εκ διαμέτρου αντίθετη από την περίπτωση κατά την οποία ένα όργανο μπορεί να αντιτάξει ότι δεν υφίσταται υποχρέωση προς ενέργεια.
- 63 Η Επιτροπή, από την πλευρά της, θεωρεί ότι το αίτημα περί αναγνώρισεως παραλείψεως είναι αβάσιμο, καθόσον δεν έπαυσε να ενεργεί αφότου το Συμβούλιο απέρριψε την πρότασή της για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ.
- 64 Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, η καθής τονίζει ότι, στις 3 Μαΐου 1996, έστειλε στη συμβουλευτική επιτροπή δεύτερη πρόταση περατώσεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας. Κατά συνέπεια, και επικουρικώς, θεωρεί ότι, από την αποστολή αυτής της προτάσεως, το αίτημα περί αναγνώρισεως παραλείψεως κατέστη άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι, κατά τη λογική της προσφεύγουσας, η έκδοση μιας τέτοιας προπαρασκευαστικής πράξεως πρέπει να θεωρηθεί ως λήψη θέσεως υπό την έννοια του άρθρου 175 της Συνθήκης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 65 Είναι αποδεδειγμένο και δεν αμφισβητείται ότι, κατά τον χρόνο της ασκήσεως της προσφυγής, το αίτημα περί αναγνωρίσεως παραλείψεως ήταν παραδεκτό. Πρέπει, ωστόσο, να εξεταστεί μήπως το γεγονός ότι η Επιτροπή έλαβε θέση κατά διάρκεια της δίκης στέγησε μεταγενεστέρως το αίτημα αυτό από το αρχικό του αντικείμενο.
- 66 Εν προκειμένω, στις 3 Μαΐου 1996, ήτοι μετά την άσκηση της προσφυγής, η Επιτροπή έστειλε στη συμβουλευτική επιτροπή νέα πρόταση για περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ χωρίς επιβολή μέτρων άμυνας.
- 67 Έτσι, πριν από την έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, έλαβε δεόντως θέση κατόπιν της εκ μέρους της Oficemen προσκλήσεως να ενεργήσει, υπό την έννοια του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 68 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει ότι δεν υφίσταται πλέον το αντικείμενο του αιτήματος περί αναγνωρίσεως παραλείψεως, οπότε δεν χρειάζεται πλέον να αποφανθεί επί του αιτήματος αυτού.

Επί των δικαστικών εξόδων

Ως προς τα έξοδα που αφορούν το ακυρωτικό αίτημα

- 69 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα

του νικήσαντος διαδίκου. Πάντως, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα, ιδίως όταν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

- 70 Στην υπό κρίση υπόθεση, το ακυρωτικό αίτημα κρίθηκε απαράδεκτο. Ωστόσο, η Oficemen υπέβαλε το αίτημα αυτό ιδίως ενόψει του περιεχομένου του εγγράφου της 21ης Σεπτεμβρίου 1995, το οποίο της δημιούργησε την εντύπωση ότι η ίδια η Επιτροπή είχε αποφασίσει να περατώσει τη διαδικασία αντιντάμπινγκ.
- 71 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να οριστεί ότι η Επιτροπή θα φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, και το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Oficemen στο πλαίσιο του ακυρωτικού αιτήματος, ενώ η Oficemen θα φέρει το έτερο ήμισυ των δικαστικών της εξόδων.

Ως προς τα έξοδα που αφορούν το αίτημα περί αναγνώρισεως παραλείψεως

- 72 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.
- 73 Στην υπό κρίση περίπτωση, την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή κλήθηκε να ενεργήσει, ήτοι στις 25 Ιουλίου 1995, είχαν ήδη παρέλθει περισσότεροι από δεκαπέντε μήνες αφότου το Συμβούλιο είχε αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον της Επιτροπής, χωρίς αυτή να έχει ενεργήσει.

- 74 Εξάλλου, μόλις στις 3 Μαΐου 1996, ήτοι περισσότερο από πέντε μήνες μετά την άσκηση της προσφυγής, ενέργησε η Επιτροπή στέλλοντας στη συμβουλευτική επιτροπή νέα πρόταση περατώσεως της διαδικασίας.
- 75 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να οριστεί ότι η Επιτροπή θα φέρει, πέραν των δικών της εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Oficemen στο πλαίσιο του αιτήματος περί αναγνώρισεως παραλείψεως.

Ως προς τα έξοδα του Βασιλείου της Ισπανίας

- 76 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.
- 77 Κατά συνέπεια, το Βασίλειο της Ισπανίας θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει το ακυρωτικό αίτημα ως απαράδεκτο.

- 2) Καταργείται η δίκη ως προς το αίτημα περί αναγνώρισεως παραλείψεως.
- 3) Η Επιτροπή θα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα, το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του ακυρωτικού αιτήματος και το σύνολο των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του αιτήματος περί αναγνώρισεως παραλείψεως.
- 4) Η προσφεύγουσα θα φέρει το ήμισυ των δικαστικών εξόδων στα οποία υποβλήθηκε στο πλαίσιο του ακυρωτικού αιτήματος.
- 5) Το Βασίλειο της Ισπανίας θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

Vesterdorf

Briët

Lindh

Potocki

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1997.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

B. Vesterdorf